

N:o 325.

Af Herr A. Medin: Angående särskild beskattning å bryggerier för tillverkning af maltdrycker.

En af Andra Kammarens aktade ledamöter från Östergötland har sistlidne Fredag väckt motion om bränvinsskattens förhöjande från 70 till 90 öre per kanna 50-procents-bränvin, och detta naturligtvis för att bereda Statsverket större inkomster, hvaraf det visserligen är i behof; men då denna näring redan förut är så högt beskattad, att den ej tål någon förhöjning, så framt den ej skall tillintetgöras och utländskt bränvin införskrifvas för landets behof, anser jag något vidare skattebidrag till Statsverket för bränvinstillverkningen icke böra eller med hopp om framgång kunna fordras. Deremot torde bryggerierna inom landet, som vuxit till en oerhörd mängd, och hvilka använda bästa kornet, ända till milliontals tunnor, skäligen böra komma i åtanke för bidrag till de så enormt stora statsutgifterna. Denna industri är i andra länder ganska högt beskattad. Jag vet nog, att den invändningen göres häremot, att öldryckerna äro oskadliga för människans helsa och moraliska välbefinnande; ja så är äfven bränvin om det begagnas måttligt, och samma förhållande är det med öl — men då erfarenheten i alla orter visat, att bayerska ölet i all synnerhet begagnas omåttligt och är i ej ringa grad rusgifvande, fastän en större kvantitet erfordras för att komma till målet, anser jag detta lika om ej mera skadligt än bränvin, såväl för helsan som för kassan.

Jag vågar alltså föreslå

att alla bryggerier, som drifvas för afsalu af drycker, tillverkade af malt, såsom porter, öl och dricka, måtte ställas under samma kontroll som bränvinsbränningen, äfvensom porterbryg-

gerierna måtte få en beskattning af tio öre per kanna, och alla andra af malt tillverkade drycker fyra öre per kanna.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1868.

A. Medin
från Kronobergs län.

N:o 326.

Af Herr L. J. Hierta: Om ändring i Kongl. Förordningen af den 26 Oktober 1858, angående särskilda sammankomster för andaktsöfning.

Uti underdånig skrifvelse af den 6 Maj sistlidet år 1867 anhöll Riksdagen, på deri anförda skäl, att, med ändring af Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1858 i afseende på förbud i vissa fall emot gemensamma andaktsöfningar utan prests ledning, i detta afseende måtte stadgas som följer:

“Medlemmar af Evangeliskt-Lutherska kyrkan vare ej förment att sammankomma till gemensamma andaktsöfningar utan vederbörande presterskaps omedelbara ledning; dock må sådan sammankomst å tid, då allmän gudstjenst i församlingen förrättas, ej ega rum så nära det ställe, der gudstjenst hålles, att denna eller ordningen deraf störes. Ej heller må vid religionsöfning, som ej är att hänföra till enskild husandakt, tillträde vägras församlingens presterskap, medlem af dess kyrkoråd eller den offentliga myndigheten i orten, hvilken sistnämnda myndighet, i händelse af inträffad olaglighet eller oordning, eger att, der så nödigt anses, sammankomsten upplösa. Uppträder någon, som ej är prest eller enligt kyrkolagen berättigad att offentligen predika, vid dylik sammankomst, såsom lärare med andliga föredrag, som anses leda till söndring i kyrkligt hänseende eller förakt för den allmänna gudstjensten, eller eljest till undergräfvande af religionens helgd, ankomme på kyrkorådet att honom förbjuda att i berörda egenskap inom församlingen vidare uppträda.